

da nødvendigt at forsyne disse Vicekonsuler med Midler til Kontorhold, idet de ikke som andre udsendte Vicekonsuler have deres Chefers Kontorer at arbejde i. Ministeriet har hidtil ikke troet at turde løse denne Vanskelighed ved at anvende den Bemyndigelse, som gives det i Loven af 14de April 1893 § 5, da der ved denne Bestemmelse nærmest er tænkt paa det Tilfælde, at et ledigt Konsulat ikke kan besættes, før Lovgivningsmagtens Samtykke til dets Genbesættelse her er blevet indhentet, medens der her ikke er Spørgsmaal om en saadan blot temporær Balance. Man har derfor maattet hjælpe sig med at tilstaa de 2 paagældende Vicekonsuler Kontorhjelpe af Konto C. 3. Vitra c., men da den Hjælp, som heraf har kunnet ydes, har vist sig at være ganske utilstrækkelig, er det, at Ministeriet har foreslaaet, at sidstnævnte Konto „til Kontorgodtgørelse for særlig bebyrdede Konsuler“ forhøjes med 1,000 Kr. Analogien taler imidlertid væsentlig for, at Lov af 1895 § 5 ogsaa kommer til Anvendelse paa de udsendte Vicekonsuler, saa længe de i Virkeligheden fungerer som Konsuler, og for saa vidt Rigsdagen maatte billige dette, vil Forhøjelsen af Konto C. 3. Vitra c. kunne bortfalde.

§ Henhold til foranstaaende stiller Ministeriets Budgetforslag under C. 3. sig altsaa, som følger:

Ligesom paa tidligere Finanslove er Indtægten af Konsulatafgiften efter Lov 1893 § 2, saaledes som den i det forløbne Aar har været oppebaaret, opført som det Beløb, hvoraf i Henhold til den nævnte Lovs § 11, eventuelt med et yderligere Tillæg af 30,000 Kr., skal udredes:

1. Indemniteter efter Lovens § 4 til tidligere ansatte Konsuler og Vicekonsuler.
2. Kontorgodtgørelse til senere ansatte Konsuler og Vicekonsuler efter Lovens § 6.
3. Vederlag for Kontorholdsudgifter for konstituerede Konsuler og Vicekonsuler efter Lovens § 5.
4. Efter Ministeriets Formening bør af denne Sum tillige udredes Rejseomkostninger efter Regning for udsendte Konsuler og Vicekonsuler til og fra deres Bestemmelsessted samt en mindre Hjælp til Ekvipering (navnlig til Anskaffelse af Uniform o. s. v. og ikke overskridende 400 Kr.). Loven af 1893 omtaler vel ikke disse Rejseomkostninger, idet dens § 10 kun angaar Rejser i Konsular-distriktet, som udredes af C. 1., og Ministeriet har derfor hidtil udredt dem af, hvad der er bespart af de bevilgede Lønninger og Opholdspenge, idet der altid hengaar nogen Tid efter Finanslovens Sanction, og før vedkommende kan blive udnævnt og kan afrejse. Men hvis Rigsdagen billiger det, ville disse Omkostninger fremtidig blive tagne af den opførte samlede Sum.
5. Medens de anførte Poster efter deres Natur ere kalkulatoriske, ere derimod de under 3. Vitra a., b. og c. særlig og fast bevilgede og ere derfor opførte for sig.

Sluttelig skal bemærkes, at der fra den udsendte Konsul i Shanghai er indkommet det i Bilaget vedlagte Andragende om Hjælp til hans Etablering. Som Regel finder Ministeriet det ikke nødvendigt, at lig Hjælp gives en udsendt Konsul eller Vicekonsul, idet de ikke saaledes som Gesandter skulle repræsentere. Men dersom det maatte billiges, at saadan Etableringshjælp undtagelsesvis bør kunne ydes, vil Ministeriet paa Tillægsbevilling foreslaa, at der tilstaaes Andrageren en mindre Sum og fremtidig ved ny Udnævnelser paa Finansloven foreslaa, hvorvidt og med hvor stort Beløb saadan Hjælp til Etablering der passende kan tilstaaes.

For saa vidt det ærede Udvalg billiger, at der, som ovenfor foreslaaet, ansættes Valgkonsuler i Chicago, Stettin og Newcastle ligesom i Libau i Overensstemmelse med, hvad der ved sidstnævnte Post allerede bestemtes ved Finansloven af 1896—97, vil Bemærkning herom være at tilføje paa Finansloven for næste Aar.

N. J. Ravn.